

De dames van Buocholt

Clarissa

Clarissa staarde vanop de kantelen naar de grenzen van haar gebied. Haar zwarte kapmantel wapperde rond haar ranke lichaam. De laatste maanden hulde ze zich steeds vaker in zwarte gewaden, alsof ze in de rouw was. In haar hoofd was dat ook zo. Ze rouwde om zichzelf. Om haar verloren onbezonnenheid. Het leverde haar de bijnaam 'Zwartkapje' op. Een bijnaam die ze omarmde als was hij het lieflijkste koosnaampje. Doornstruiken tierden weelderig rond het kasteel.

De tuinmannen probeerden die uit alle macht te verwijderen, maar ze kwamen steeds hardnekkig terug. Zwartkapje wist waarom. Dit was geen gewoon onkruid. Het kwam door haar.

De doornstruiken groeiden vanuit de kilte van haar hart. Net zoals de ijzige kou die sinds kort in het kasteel heerste. Hoe fel de haarden ook branden, het kasteel weigerde om haar kamers te laten verwarmen. Ze voelde het in haar binnenste, hoe een muur van ijs zich rond haar hart sloot en elke dag wat minder overliet. Haar grote, felle hart, dat met zoveel passie kon liefhebben, sloot zich af van de wereld. Net zoals zij. De doornstruiken waren nu zo hoog dat ze haar bijna het zicht ontnamen op de buitenwereld. Het was prima zo. Het was exact wat ze wilde. Zich opsluiten in haar versterkte burcht en niemand meer zien. Niemand mocht in haar buurt komen. Slechts een handvol getrouwen kregen nog dat privilege. En dan nog onder voorbehoud. Ze had zich meermaals laten vangen door de belofte van onvoorwaardelijke vriendschap en trouw. Dat gebeurde geen volgende keer.

Er restte haar nog slechts een hofdame. Katharina was samen met haar opgegroeid. Katharina deelde haar sterke overtuigingen niet altijd, maar had haar wel zien opgroeien tot de vrouw die ze nu was.

Vrouw. Een vreemde definitie die ze zich nog steeds moeilijk kon toe-eigenen. Ze herinnerde zich nog dat moment waarop ze beseftte dat ze een vrouw was. Ze was lang kind geweest, gevangen in een lichaam dat niet wilde evolueren. Op een ochtend stond ze voor de spiegel. Een vreemd wezen staarde haar aan. Een vreemd, mysterieus wezen met geheimzinnige rondingen, lang golvend zwart haar en benen waar een amazone jaloers op zou zijn. Ze had geen idee wie dat wezen was en wat het van haar wilde. Nog steeds wist ze dat niet eigenlijk. Het enige wat ze wist, is dat de wereld anders naar haar keek. Waar ze eerst een onopvallend bestaan leed, merkte ze dat mensen haar plots opmerkten. Mannen waren behulpzamer. Vrouwen werden ongemakkelijk in haar gezelschap. Het was in die periode dat Wolf haar opmerkte. Het was geen noemenswaardige ontmoeting.

Niets wat ze zich op het eerste gezicht zou herinneren. Wolf was een onopvallend figuur.

Ze ontmoette hem tijdens een bal. Hij stond schuchter in een hoek van de zaal. Ze vond hem niet eens mooi. Ze herinnerde zich vooral dat hij heel erg mager was. Toen hun blikken elkaar toevallig kruisten, glimlachte hij verlegen naar haar, alvorens terug weg te kijken. Alsof hij niet waardig was dat ze naar hem keek. Het was die schuchterheid die haar aantrok. Ze was nieuwsgierig naar zijn verhaal. Waarom stond hij hier eenzaam en alleen in een donker hoekje? Zoals gewoonlijk, zou haar nieuwsgierigheid haar zwaar opbreken.

'Goedenavond,' sprak ze. Haar stem rinkelde zoals alleen de stemmen van jonge meisjes dat kunnen.

'Hoi,' antwoordde hij nonchalant. 'Wie ben je?'

'Ik heet Clarissa. Ik ben vrouwe van Buocholt', zei ze formeel.

'Hoe komt het dat ik je nooit eerder zag?'

'Ik ben een tijd weggeweest. Het is eigenlijk de eerste keer sinds mijn kindertijd dat ik naar een feest in deze contreien kom. Wie ben jij? Ben je nieuw in deze buurt?'

'Mijn naam is Wolf. Ik ben de broer van Milan.'

Terwijl hij dat zei, wees hij naar een groep jonge mannen in de verte. Milan behoefde echter voor Clarissa geen introductie. Milan was er toen ze haar debuut maakte vorig jaar. Ze kende hem als een eerlijk en oprecht mens. Ze wist ook dat hij rechtvaardigheid hoog in het vaandel droeg. Ze vond het plezierig om eindelijk zijn jongere broer te ontmoeten, over wie hij met zoveel liefde sprak. Het stelde haar ook gerust. Wolf kon onmogelijk een bedreiging zijn. Ze zou op de harde manier leren dat niet alle eieren in een nest arendsjongen zijn. Dat was haar eerste ontmoeting met Wolf. Ze herinnerde zich vooral dat hij haar aan het lachen maakte en dat ze hem aardig vond. Verder maakte hij geen onuitwisbare indruk op haar. De ontmoeting verdween voor haar dan ook snel op de achtergrond. Spijtig genoeg kwam daar na hun tweede ontmoeting verandering in.

En nu bevond ze zich hier, opgesloten in haar eigen kasteel. Een gevangene uit vrije wil. Omdat de wereld haar bang maakte. Omdat ze nog meer schrik had van zichzelf dan van de wereld.

Ze schuwde haar huispersoneel. Naast haar ene overgebleven hofdame, kon ze zich beroepen op twee loyale ridders. De anderen had ze weggestuurd, net zoals een schare verraderlijke hofdames. Jarno begeerde haar, wist ze. Hij begeerde haar lichaam, niet haar ziel. Zo had hij openlijk aan haar bekend. Net daarom vertrouwde ze hem. Ze was op de hoogte van zijn intenties en had hem duidelijk afgewezen. Toch bleef hij trouw aan haar zijde en sprak er nooit over. Beter nog, hij gaf haar nooit een ongemakkelijk gevoel als ze alleen met hem in een ruimte stond.

De tweede ridder was een ander verhaal. Hij was de broer die ze nooit had. Hij was de enige die voor haar opkwam in een tijd waarin iedereen haar voor de leeuwen wilde gooien. De beschuldigingen tegen haar waren zeer ernstig. De dorpelingen waren woedend en stonden klaar om haar te kastijden. Hij was de enige die haar geloofde. Die vreemde ridder, die ze nooit eerder zag, geloofde haar verhaal. Hij geloofde in haar onschuld en verdedigde haar eer. Onbaatzuchtig, zonder er ook maar iets anders voor terug te willen dan haar vriendschap. Iets wat ze maar moeilijk kon begrijpen. Het leek wel alsof iedereen tegenwoordig iets van haar wilde. Ze had het gevoel dat de wereld haar wilde consumeren en zou uitspuwen als er niets meer over was. Maar niet Estevan.

Het ergste was het verraad van Sarifa. Ze beschouwde haar als een zus. Ook al kenden ze elkaar slechts een jaar, hun vriendschap was zo intens dat ze haar al snel voor honderd procent vertrouwde. Een fout die ze niet meer zou maken. Ze had Sarifa verbannen. Eigenlijk had ze haar hoofd moeten eisen. Maar Clarissa was geen wrede heerser. Ze had Sarifa genade getoond omwille van de liefde die ze nog steeds voor haar voelde. Achteraf bekeken had ze het beter gedaan. Het had haar een hoop ellende bespaard. Haar ontmoeting met Sarifa was gelijkaardig aan die met Wolf.

In het begin vond ze Sarifa niet eens leuk. Hun vriendschap startte uit medelijden. Clarissa vond haar oorspronkelijk een beetje saai en oninteressant. Clarissa merkte wel dat Sarifa heel graag haar vriendin wilde zijn. Ze deed alles wat Clarissa ook deed en volgde haar overal. Ze was ontzettend aardig tegen haar. En daarom gaf Clarissa haar een kans. Hoe beter ze Sarifa leerde kennen, hoe leuker ze haar vond. Ze liet Sarifa steeds dichterbij komen en deelde al haar geheimen met haar. Door hun vriendschap, klom Sarifa steeds hoger op de sociale ladder. In een mum van tijd groeide ze

uit tot Clarissa's tweede hofdame. Clarissa merkte wel dat Sarifa het soms moeilijk had met haar vriendschap met Katharina, die nog steeds op de eerste plaats kwam. Clarissa maakte zich daar echter weinig zorgen over. Er was genoeg plaats in haar hart. Ze was er dan ook van overtuigd dat Sarifa haar plaats wel zou vinden aan het hof. Sarifa bleek echter niet te zijn wie ze zich voordeed. In het begin was het amper merkbaar. Sarifa en zij hadden veel raakvlakken. Het leek wel of ze steeds dezelfde interesses deelden. Volgde Clarissa een scholing, dan vond Sarifa die ook interessant. Ging Clarissa naar een bal, dan wilde Sarifa steevast mee. Liet ze een jurk maken in appelblauwzeegroene stof, dan kon je er gif op innemen dat dat net Sarifa's lievelingskleur was. Enkele getrouwen aan het hof werden achterdochtig. Ze waarschuwden Clarissa om Sarifa niet te veel in vertrouwen te nemen. Ze deden dat met omzichtige woorden, omdat ze wisten wat het meisje voor hun meesteres betekende. Iedereen voelde dat er iets met haar niet in de haak was. De meerderheid zweeg echter. En Clarissa had niet het flauwste vermoeden van de duistere kant van haar vriendin.

Katharina

Katharina was de eerste die merkte dat ze moest opletten voor haar nieuwste collega.

Toen Clarissa de twee dames aan elkaar voorstelde, was Sarifa laaiend enthousiast. Ze greep Katharina's handen en glimlachte bemoedigend naar haar. Katharina had een tijd verbleven aan een bevriend hof, omdat ze meer van de wereld wilde zien. Het afscheid van haar boezemvriendin was zwaar geweest en na een jaar was ze teruggekeerd.

'Ik ben zo blij je eindelijk te ontmoeten,' sprak Sarifa met mierzoete stem. 'Ik heb zoveel over je gehoord. Ik weet dat je Clarissa's beste vriendin bent. Ik hou ook van haar, dus worden wij ook beste vriendinnen.'

Clarissa straalde bij het horen van zulk een nobele belofte. Hoewel haar woorden niet perse onoprecht klonken, voelde Katharina meteen aan dat er iets niet klopte. Sarifa was té.

Dat was misschien nog de beste omschrijving. Te enthousiast, te vriendelijk, te geïnteresseerd.

Te close met haar vriendin. Te aanwezig ook. Met alles wat ze deed, probeerde ze een reactie uit te lokken. Sarifa praatte altijd luid en lachte met volle overgave om de grappen van aanwezige heren. Steeds keek ze rond om te controleren wie haar gezien had. Zelfs in haar gesprek met Katharina keek ze regelmatig sluiks opzij om te kijken wat er in de rest van de ruimte gebeurde. Haar ogen verloren ook nooit Clarissa uit het oog. Elke stap, elk gesprek, elke toevallige aanraking werd zorgvuldig geregistreerd. Katharina had veel mensenkennis. Haar tactiek was om eerst de mensen te observeren. Wie is de leider, wie zijn de volgers? Wat willen ze van haar? Eens ze dat wist, waren ze als boter in haar handen. Als geen ander wist ze wat de ander van haar verlangde. Op dat vlak was ze een rasechte kameleon. Er waren dan ook weinig mensen die Katharina onaardig vonden of haar autoriteit in twijfel trokken. Slechts op een plaats kon ze zichzelf zijn. Bij Clarissa. Zij was haar oudste en trouwste vriendin en daar zou ze haar eeuwig dankbaar voor zijn. Daarom ook dat deze zaak haar zo aanbelangde. Katharina was iemand die voor zichzelf had leren zorgen. Ze had niemand nodig om gelukkig te zijn en had alles wat ze nodig had. Die strategie had haar tot dusver nooit berouwd. Toch hield ze van Clarissa en wilde ze niet dat haar vriendin in haar ongeluk liep. Ze vertrouwde die Sarifa niet. De hele situatie deed honderd alarmbellen afgaan in haar hoofd. Het was niet gezond hoe dat mens Clarissa achtervolgde alsof ze haar schaduw was. Inmiddels waren we drie maanden verder en de momenten die ze nog met zijn tweeën doorbrachten, kon ze op een hand tellen. Sarifa liet Clarissa geen seconde alleen. Op de zeldzame momenten dat Clarissa een afspraak zonder haar plande, stond de frustratie op haar gezicht te lezen. Wat Katharina ook was opgevallen, was dat Sarifa niet duldde dat Clarissa aandacht kreeg van mannen.

Hoewel Clarissa niet inzag wat er de voorbije jaren was veranderd, had Katharina de verandering wel gezien. Haar magere, jongensachtige vriendin was uit haar cocon gekropen. Ze was uitgegroeid tot een frêle schoonheid. En dat zag ze zelf niet in. De rest van de wereld wel. Mannen volgden haar met hun ogen, iets wat Clarissa niet in het minst in de gaten had. Sarifa kon dat niet verdragen.

Als Clarissa met een heer sprak, drong ze zich op in dat gesprek. Clarissa was lieflijk, eerlijk en oprecht. Maar Sarifa gaf meer aandacht, lachte luider en wierp haar weelderige boezem in de strijd. Clarissa was niet competitief. Ze praatte niet met heren om aandacht van hen te krijgen. Ze praatte

met hen omdat ze oprecht geïnteresseerd was in hun verhaal. En haar zachtmoedige vriendin zag dus ook niet hoe haar nieuwe hofdame haar licht probeerde te stelen.

Katharina wist echter dat ze Clarissa daar beter niet rechtstreeks op wees. Ze kende haar vriendin. Ze zou het weglachen en voor Sarifa in de bres springen. In de plaats daarvan zweeg ze en wachtte het goede moment af. Op een bepaald moment zou Sarifa door de mand vullen. Daarom wikte ze zorgvuldig haar woorden toen Clarissa haar vroeg naar haar eerste indruk.

‘Ze is best aangenaam. Maar wel intens, niet?’

‘Wat bedoel je met intens?’, vroeg Clarissa onbegrijpend.

‘Ze kan nogal overweldigend zijn. Je weet dat ik altijd even tijd nodig heb met nieuwe mensen.’

Clarissa moest lachen. ‘Ja, dat is Sarifa. Daar wen je wel aan.’

‘Vast wel,’ glimlachte Katharina onschuldig.

Het zaadje was geplant. Clarissa gaf haar een bemoedigend kneepje in haar bovenarm, alvorens Sarifa haar weer in het dansende gedruis sleepte. Het verraad van Sarifa was voor Katharina dus geen verrassing. Al snel had ze door hoe dat mens in elkaar zat. Een serpent van het ergste soort. Enkel uit op haar eigen gewin. En om haar doel te bereiken, zou ze haar vriendin uitpersen als een citroen. Maar dat was buiten Katharina gerekend. Wanneer het zo ver zou zijn, zou zij er zijn om de stukken bij elkaar te rapen. Dat mens kreeg haar verdiende loon nog wel. Tot dan zou ze haar oplettend in de gaten houden. Maar dan op zo’n manier dat Sarifa niets zou vermoeden.

En dus ging ze mee in het beste vriendinnen-spelletje. Voorlopig.

Wat ze echter totaal verkeerd had ingeschat, waren de intenties van Wolf.

Ze had oprecht geloofd in zijn oprechtheid. Hij keek met zulk een bewondering naar Clarissa, alsof ze de enige vrouw op aarde was. Haar radar had haar in de steek gelaten. Ze had Clarissa slecht advies gegeven. En nu kon ze enkel toekijken hoe het verdriet en de kwaadheid haar verteerden.

Sarifa

Ze wist nog exact hoe het begon. Ze ontmoette Clarissa op een groot ridderfestival.

Ze had haar meteen opgemerkt: een gracieuze verschijning met de meest zachte glimlach die ze ooit zag. Clarissa schreed bedachtzaam tussen de menigte. De mensen tegen wie ze sprak leken zich te laven aan haar vriendelijkheid en enthousiasme. Sarifa herinnerde zich hoe ze kort glimlachte naar haar, alvorens haar aandacht weer te vestigen op de dames naast haar. Binnen een mum van tijd was het kleine meisje omringd door een meute mensen. Een steek van jaloezie trok door haar lijf. Wat maakte dat dit kleine wezentje zoveel aandacht kreeg? Wat maakte haar zoveel interessanter dan zij? En waarom was Sarifa slechts een enkele blik waardig?

Nog meer dan jaloezie voelde ze fascinatie. Ze wilde niets liever dan ook tot die wereld horen.

Die wereld waarin mensen praten, lachen en plezier maken. Nog meer dan jaloezie voelde ze een sterk gemis. Sterker nog, plots wilde ze niets liever dan Clarissa's vriendin worden.

Wat vreemd was, want ze kende haar amper. Dat gevoel versterkte nog toen ze de groep dames zag dansen. Clarissa en een blonde jonkvrouw namen de dansvloer in alsof ze nooit iets anders deden. Ze draaiden rond in het midden van de groep tot ze er duizelig van werden. En al die tijd lachten ze uitzinnig, om een grappig verhaal dat niemand anders begreep. Sarifa kon niet anders dan naar hen staren. Plots was alles wat ze wilde mee op die dansvloer staan. En toen besloot ze iets: Clarissa moest en zou haar vriendin worden. Koste wat het kost. Sarifa trok haar stoute schoenen aan en voegde zich bij de groep jonge mensen. Ze wrong zich op subtiele wijze net zo ver door de menigte tot ze vlak naast Clarissa stond. Ze wachtte geduldig tot Clarissa's gesprek stilviel.

Toen greep ze haar kans.

'Ik ben Sarifa,' zei ze snel. Het meisje draaide haar hoofd en keek haar vriendelijk aan.

'Ik heet Clarissa', antwoorde ze met zachte stem.

'Ik zag je net dansen. Ik bewonder wel dat je dat durft.'

Het compliment viel in goede aarde. Haar ogen straalden en een verlegen blos kleurde bijna ongemerkt haar wangen.

'Bedankt,' lachte ze hartelijk. 'Het leek vast nergens naar.'

'Ben je gek? Het was prachtig om te zien. Jullie hadden zoveel lol. Het zag er ontzettend leuk uit.'

'Nogmaals bedankt,' herhaalde ze. 'We hadden er niet echt over nagedacht. Het kwam vanzelf.'

Clarissa glimlachte nog steeds. Plots keek ze opzij naar haar blonde danspartner, die in een gesprek met een drukke jongeman verwickeld was. Sarifa voelde dat ze de grip op het gesprek verloor.

Zodra zou Clarissa weer verdwijnen in de krioelende mensenmassa en was ze haar kans op vriendschap voor altijd kwijt. Dat mocht niet gebeuren.

'Dus ik dacht zo, dat ziet er een vrolijke bende uit. Daar wil ik wel bij komen staan.'

'Ah, natuurlijk. Kom er gerust bij,' antwoordde Clarissa neutraal. 'Ik stel je even voor. Dit is Elisabeth.'

Met een kort knikje wees ze naar de blonde dame. De dame zwaaide hartelijk naar haar.

'En hier hebben we Jorian en Diederick.' De twee jonge heren drukten Sarifa formeel de hand.

Het was haar niet ontgaan dat beide heren bewonderend keken naar Clarissa en Elisabeth.

Toch merkte Sarifa ook een stiekeme twinkeling in Diedericks ogen op, toen hij haar de hand schudde. Daarom glimlachte ze ondeugend naar hem, alvorens zich voor te stellen.

'Aangenaam. Ik ben Sarifa. Zijn jullie al lang vrienden?'

'Nee hoor, we hebben elkaar net ontmoet,' lachte Diederick. 'De twee dames hier waren verdwaald in hun zoektocht naar het toernooi. Ze spraken me aan op de weg hier naartoe.'

'En ik wist niet om hoe laat het toernooi begon. En ik ben dan maar blijven plakken,' vulde Jorian aan, alvorens zich te verliezen in een bulderlach.

'Maar jullie kennen elkaar al langer?' vroeg Sarifa, quasi neutraal. Ze hoopte dat de zweem van afgunst niet doorklonk in haar stem. Clarissa en Elisabeth gniffelden.

'Nee hoor. Ook wij ontmoetten elkaar vandaag pas. We waren allebei verdwaald en maar al te blij dat we Diederick tegenkwamen. Gelukkig wist die wel de weg en wilde hij ons een lift geven in zijn koets.'

'Dat spreekt vanzelf,' beaamde Diederick. 'Ik ga twee dames in nood toch niet in de kou laten staan?'

De twee bewuste dames glimlachten en sloegen een arm om elkaar heen. Hoewel ze elkaar nog maar net kenden, zag iedereen dat het onwaarschijnlijk goed klikte tussen hen. Sarifa moest die Elisabeth niet. Ze was te luid en te lacherig. Ze bekeek de rest van het gezelschap.

Jorian sprak met een zwaar boers accent. Hij kwam haar een beetje platvloers en vulgair over.

Bovendien had hij overduidelijk te diep in het glas gekeken. Toch was hij onwaarschijnlijk een heer, anders zou hij niet tot dit gezelschap behoren. Waarschijnlijk een opgeklommen horige, dacht Sarifa minachtend. Toch glimlachte ze ook minzaam naar hem. Ze moest deze groep te vriend houden.

Het was de kortste weg naar Clarissa. Als ze de twee heren bekeek, zou het niet zo moeilijk zijn om hen rond haar vinger te winden. Jorian was in het algemeen zeer gevoelig voor vrouwelijk schoon.

Telkens er een liefvallige jonkvrouw passeerde, draaide hij er ongegeneerd zijn hoofd voor om, alvorens Diederick een veelbetekenende knipoog toe te sturen.

Diederick was een ander verhaal. Hoewel Jorians gedrag hem af en toe een kameraadschappelijke grijns ontlokte, was Diederick het schoolvoorbeeld van een deftige heer. Sarifa vermoedde dat hij niet zo vaak aandacht kreeg van dames. Diederick was niet noodzakelijk een onaantrekkelijke man, maar hij was een beetje sullig en wereldvreemd. Ze besloot haar pijlen eerst op hem te richten. Toen de groep zich naar een eetgelegenheid begaf, bood hij haar zijn arm aan. Ze nam die gretig aan.

'En, schone jonkvrouw, vanwaar ben jij afkomstig?', vroeg hij geïnteresseerd.

'Ik kom origineel uit de buurten van Winlindechim. Maar ik reis zowat van hier naar daar.'

Nu ben ik weer hier.'

'Daar ben ik blij om,' knipoogde Diederick. Precies de reactie die Sarifa voorspeld had.

Ze had Diederick precies waar ze hem hebben wilde. Gespeeld verlegen sloeg ze haar vrije hand voor haar mond en grinnikte. Diederick kreeg een zelfgenoegzame grijns op zijn gezicht. Sarifa wist als de beste hoe ze heren moest bespelen. Die sukkels traptten er altijd met open ogen in. Uiteraard was ze niet geïnteresseerd in Diederick. Hij leek in niets op het soort man dat haar aantrok. Tijdens het gesprek dwaalden haar gedachten af naar de gespierde bast van Roland. Roland was alles wat ze in een man wilde. Hij was een stoere krijger, die zich door niets of niemand de les liet spellen. Hij was wild en vrij. Dat was wat haar aantrok in hem, maar ook wat haar ergerde. Ze wist namelijk dat Roland nooit voor haar zou kiezen. Hij ging gretig mee in haar spel van aantrekken en afstoten, maar ze wist dat hij nooit haar hand zou vragen. Hoezeer ze dat ook wilde en haar hart en lichaam voor hem openstelde. Ze was voor hem slechts een gewillig tijdverdrijf.

Want als het er eenmaal op aan kwan, wilde hij net wat ze allemaal wilden. Hij wilde een bedeesde
schoonheid die hem op afstand hield. Een jonkvrouw voor wiens aandacht hij zou moeten vechten.
Iemand zoals Clarissa.

